

Ürmösi Károlyné verseiből.

1. Vonaton.

A fülke telve utasokkal.
Arany fényben kacag a nap.
Mosolygó, édes kis apróság
A nyitott ajtón beszalad.
Nagy, fekete virágszemével
Oly bizalommal néz körül,
A sok közönyös, fáradt utas
Enyhülten néki úgy örül.
Pici száján román szó gyöngyöz
És csicsereg, mint kis madár ;
Leányom halkán hivatgatva
Maga mellé biztatja már.
De hirtelen, a magyar szóra,
Morcosodik a kis román
S a jókedvű nap is elborúl
Egy futó felhőcske nyomán.
Huzódva mégis csak leül,
Hallgat duzzogva s nem cseveg,
Unalmában ásitva bólint
S már hunyogat a csöpp gyerek.

Ott ülök szemben,
Hallgató csendben,
Mint mikor fájón,
Ködülte tájon,
Tarolt határon,
Borongó bánat
Fényt nem találhat . . .

Búsultan fájva tünölködöm :
Igy csirázik a gyűlölet,
Ártatlan kis gyermekszivekben
Minden jó magot előlhet . . .
S szólni szeretnék bánatomról,
De kisleányom csöndre int,
Felhő tűnik s e pillanatban
A nap ragyogva széttelint ;
Folyó aranya dúsan ömlik
A félrebillent fejcskére —
S én könnyes ámulattal nézek
A megható, drága képre :
Magyar vállon román fejecske,
Odabékülve, szeliden,
Álom-mézétől öntudatlan,
Boldog varázsban ott pihen.
Sokáig nézem önfeledten.
Isten országa ily közel ? ! . . .
Imás sóhaj szakad szívemről :
Testvériség, jövel — jövel !
S valami mondhatatlan érzés
Soká fogja még lelkemet :
Testvériség ezen a földön
Csak álmodók álma lehet ! ! ! . . .

2. A bolond.

Nincsen senkije.
Nem bántja semmi.
Dőrén kacag, ha az utcán halad.
Réveteg szeme pislogó mécs csupán,
Élet lángja abban soha nem lobog.
Kószál céltalanul, tudattalanul,
Örömet nem ismer, bánatot nem tanul...
Testéről fityegnek elrongyolt rongyok,
Rőt ábrázatán torz fintor vigyorog.
Fizetnek olykor: „kacagj bolond!“ — s kacag,
Felrikolt rémes, lélektelen hangja:
Mint elveszett élet félrevert harangja...

De ha templomhoz ér, szegény, szegény bolond,
Míntha átvillanna a szívéen valami:
Rég hallott dalfoszlány, vagy ima szavai...
— Valamikor talán anyja könnyezte el —
Arca pillanatra emberré melegül...
Megáll a bolond és kalapot emel.

3. Hitem.

Én nem kereslek rég avult dogmákban,
Tudós könyvekben sem kutatlak, Istenem!
Hozzád vágyódásom: léted bizonyosága
És lelkem békéje, mikor imádkozom.

Mit vár az Unitárius Egyház mai ifjú nemzedékétől? ¹⁾

Mindenekelőtt fogadják mindannyian, akik itt egybegyültek s mindazok, akiknek teremtő akarata eredményeként ezek a Konferenciák létrejöttek és megújulva folytatódnak, legmelegebb üdvözlétemet és üdvözlését mindazoknak, akik szerető és féltő gonddal munkálnak egyházunk jobb jövőjének felépítésében.

Az ifjúság megmozdulása és szervezkedése mindig záloga volt a jobb jövőnek. Ma azonban kétszeres jelentősége és fontossága van ennek általában, de a mi unitárius egyházunkban is. Mert a mai magyar és unitárius ifjúság nemcsak a szó mindennapi jelentése szerint „új nemzedék“, hanem sokkal mélyebb, sokkal súlyosabb értelemben. A mai magyar és unitárius ifjúság nincs abban a helyzetben, hogy kitaposott úton járjon, hogy kialakult világnézeteket és ideálokat kész adottságokként fogadjon el a maga számára, mint ahogyan pl. az az ifjú nemzedék, amelyben annak idején én is és a hozzám hasonló koruak felnövekedtünk. Ez az ifjúság immár nem láthatja maga körül az erkölcsi társadalmi fel fogásnak azt a kiforrott, megüledett és megtisztult rendjét, amelyben a mi nemzedékünk töltötte ifjúságát s amelyet megingathatatlannak és elpusztíthatatlannak gondoltunk. Nekünk volt, amibe kapaszkodjunk, biztosnak éreztük a talajt lábaink alatt.

A mai nemzedék tétovázva keresi a jövőt s apáival beszélgetve, csodálkozva dörzsöli szemét egy elmúlt világ romjai fölött. A tétovázásból azonban hamar magához kell térnie, mert a valóságnak, a tényeknek olyan erős és nehéz bilincsei szorongatják, hogy minden életerejét és energiáját latba kell vetnie, ha meg akarja állani helyét; vállaira kétszeresen súlyos és nehéz feladatok nehezdednek, mint az előbbi nemzedékére. Jövőt és életet kell teremtenie a maguk számára itt ezen a földön.

¹⁾ Felolvastattott a nyáradszentlászlói ifjúsági konferencián 1931 aug. 20-án.